Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

LETO XXVIII S PRILOGO ŠTEV. 4

VSEBINA

Spet imamo očeta — Delavcev ni... — Don Boskova prizanesljivost — † Škof Malan, salezijanec — Don Boskova dalekovidnost — Iz naših misijonov: Šintoizem — Misijonski poklic — Božja pota — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Peter Rikaldone, vrhovni predstojnik salez. družbe — Misijonarji se poslavljajo od Marije Pomočnice. Spremlja jih sedanji vrh. predstojnik Peter Rikaldone — Novomašniška slika — Dom sv. Jožefa pri Kápeli, ki je namenjen za zdravilišče naših bolehajočih sobratov — † Anton Malan, apostol divjakov Bororos — Salezijanski misijoni v Braziliji. Misijonaarji in hčere Marije Pomočnice se vračajo v svojo misijonsko postajo — Škof Malan na misijonskem potovanju — Kip Marije Pom. v Martinišču v Murski Soboti — Japonski otroci zelo radi jedo rdeče buče — Mladenič iz Indije — Dečki iz Mladinskega doma so se sestali z oratorijanci na Rakovniku.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: **1.** 3, 26 — **2.** 2, 3 — **3** 9, 8 — **4.** 8, 3 — **5.** 2, 7 — **6.** 5, 22 — **7.** 6 4 — **8.** 7, 28 — **9.** 2, 25 — **10.** 1, 7 — **11.** 3, 4 — **12.** 6, 9 — **13.** 5, 5 — **14.** 1, 6 — **15.** 8, 24 — **16.** 2, 21 — **17.** 3, 27 — **18.** 3, 30 — **19.** 6, 11 — **20.** 2, 7 — **21.** 5, 14 — **22.** 2, 28 — **23.** 3, 20 — **24.** 1, 23 = **25.** 6, 29 — **26.** 9, 8 — **27.** 3, 19 — **28.** 5, 14 — **29.** 3, 15 — **30.** 4, 18 — **31.** 9, 31.

V septemrbu: **1** 7, 10 — **2** 8, 8 — **3.** 2, 7 — **4.** 8, 6 — **5.** 2, 5 — **6.** 3, 4 — **7.** 2, 9 — **8.** 1, 20 — **9.** 7, 15 — **10.** 6, 13 — **11.** 2, 11 — **12.** 2, 1 — **13.** 8, 19 — **14.** 6, 15 — **15.** 9, 3 — **16.** 2, 9 — **17.** 8, 7 — **18.** 6, 12 — **19.** 3, 14 — **20.** 9, 18 — **21.** 5, 17 — **22.** 5, 21 — **23.** 8, 24 — **24.** 9, 23 — **25.** 3, 27 — **26.** 2, 29 — **27.** 4, 22 — **28.** 8, 20 — **29.** 5, 25 — **30.** 7, 26 — **31.** 9, 30.

NOVE ČASTILKE

11. 6, 24 — Jožefa Lampe — Slemc Lucija — Sadek Terezija.

UMRLI

Kovač Francka; — Jelovšek Franc; — Škorjanc Nežka iz Loč; — Praprotnik Ana, Laško; — Mirt Amalija, Orešje; — Zgavc Marija; — Kralj Marija, Vranje pri Sevvici; — Kavas J. iz Beltnic; — Košir Jera iz Mislinj; — Rupar Marija, Bačka; — Košica Ana; — Grmek Neža, Grenek pri Kamniku; — Pišek Franc, Slivnica pri Mariboru; — Valenko Terezija iz Ptuja; — Opresnik Marija, Dobrava pri Konjicah; — Kormoc Ivanka; — Bučar Marija; — Dobovšek Marija; — Benedičič Neža; — Čeberšek Ivana; — Ana Štih, Št. Janž.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir in pokoj!
(300 dni odpustka).

DAJ MI DUŠE DRUGO VZEMI

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1932 LETO XXVIII. JULIJ — AVGUST ŠT. 4

PETER RIKALDONE

novi vrhovni predstojnik salez. družbe

Spet imamo očeta

SEDEMNAJSTI MAJ.

Pomemben dan v zgodovini salezijanske družbe!

Iz vseh koncev sveta so prihiteli v Turin zastopniki salezijanskih inspektorij, kot imenujemo naše redovne province. Klicale so jih volitve novega vrhovnega predstojnika, čigar mesto je bilo po smrti pokojnega g. Rinaldija prazno. Vsaka inspektorija ima dva glasova. Prvega odda inspektor, drugega pa zastopnik inspektorije, ki ga sobratje nalašč za to izvolijo. Jugoslovansko češko slovaško inspektorijo sta zastopala g. inspektor, dr. Fr. Walland in voditelj našega sotrudništva, g. Jos. Tkalec. Pa še tretji Slovenec je bil tam — kar tri glasove smo imeli v salezijanskem mednarodnem parlamentu, čeprav nas je komaj borna peščica — Ta tretji je bil naš priljubljeni misijonar, g. Jožko Kerec, ki je za to priliko prišel s Kitajskega.

Po tridnevni duhovni pripravi, po gorečem klicanju sv. Duha so se volivci lotili važnega posla. Poseben odsek je najprej pregledal listine posameznih zastopnikov in razsodil, je li bila njihova izvolitev v redu ali ne. Volitve niso karsibodi. Zato je treba, da nepoklicani ne pridejo zraven!

Ko se je vse to srečno izšlo, so se vsi glasovavci zbrali v veliko dvorano naše materinske hiše, kjer so še enkrat poprosili sv. Duha za razsvetljenje; nato so se pričele volitve. Vsak je dobil glasovnico in nanjo napisal tistega, ki ga je pred Bogom in pred svojo vestjo smatral za najvrednejšega don Boskovega naslednika. Ko so pobrali glasovnice in sešteli glasove — bilo je točno poldne sedemnajstega maja in iz bazilike Marije Pomočnice so se pravkar oglasili zvonovi — je volivni predsednik slovesno oznanil, da so volitve končane in da je za vrhovnega predstojnika salezijanske družbe izvoljen gospod

PETER RIKALDONE.

V trenutku se je med zborovavci zbudil vihar navdušenja in vzklikov in se brž pretočil skozi okna na dvorišče, kjer je številna mladina nestrpno čakala vesele novice. Po bliskovo je šlo Rikaldonejevo ime od ust do ust in doneli so živio klici. Kmalu je vedelo o tem vse mesto. Posebne izdaje listov so prinesle njegovo sliko.

V daljni svet pa so brzele brzojavke, da čim prej povedo don Boskovim sinovom prelepo novico: zopet imamo očeta. In čez nekaj ur so se že vračale brzojavne čestitke, med katerimi je bila prva in gotovo najlepša tista, ki jo je poslal veliki občudovavec don Boskovega dela, sv. oče Pij XI. in z njo čestital vsej salezijanski družbi, da je dobila tako uglednega in dobrega predstojnika.

O zaupanju in ugledu, ki ga g. Rikaldone ima med svojimi sobrati, nam najnazorneje pričajo volivne številke: izmed 87 oddanih glasovnic jih je 83 nosilo njegovo ime.

Naš novi vrhovni predstojnik in četrti naslednik bl. Jan. Boska se je rodil 17. julija 1870. v Mirabellu v gornji Italiji. Kot dvajsetletnega klerika ga je tedanji vrhovni predstojnik g. Mihael Rua poslal na Špansko, kjer je dve leti obiskoval seviljsko univerzo. L. 1893. je bil posvečen v duhovnika. Zdaj je razvil mladi Rikaldone vso svojo delavnost. Izkazal se je kot izvrsten organizator, ki je bil kos vsakim neprilikam. Tak je tudi še danes, tako da ga moramo prištevati med najbolj darovite in velikopotezne salezijanske organizatorje. V tem je zvesto posnemal svojega pokojnega prednika, ki je prav v tistih letih kot inspektor s tako čudovitim uspehom oral salezijansko ledino na Španskem.

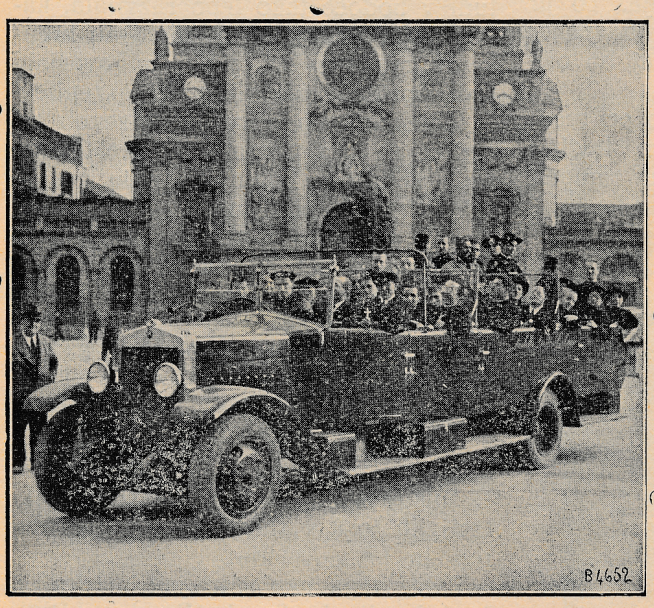
Gospod Rikaldone je bil najprej sedem let ravnatelj strokovne šole v Sevilji, nato pa osem let inspektor južno španske inspektorije. Pod njegovim ljubeznivim in veščim vodstvom je salezijansko življenje v južni Španiji prav bujno brstelo.

Posebne omembe pa je vredno njegovo zanimanje za poljedelstvo, ki je

prineslo dokaj blagoslova sicer revnim ondotnim krajem in ki je našlo zasluženo priznanje tudi izven mej salezijanskega sveta. — V Sevilji je namreč ustanovil „Poljedelsko knjižnico“, ki naj bi izdajala primerne poučne knjižice za povzdigo umnega kmetijstva. Ustanova je svoj smoter odlično dosegla. Do danes je izšlo v njeni založbi okrog 140 knjig in knjižic. Uspeh je bil viden. Poljedelska knjižnica je dobila na mednarodni razstavi v Turinu (1928) prvo nagrado in srebrno kolajno. Tudi poljedelska šola v Kumiani (Italija), let. L. 1922. pa ga je generalni kapitelj izvolil za vrhovnega prefekta, ki je desna roka vrhovnega predstojnika.

Iz tega naglega napredovanja se vidi, kako visoko so ga predstojniki čislali. Pa saj je bilo njegovo življenje tudi skoz in skoz prav vzorno. Iz njegovega obnašanja je velo prijetno samozatajevanje, ki je druge nagibalo k posnemanju. V vseh, ki so prišli z njim v dotiko, je vzbujalo iskreno spoštovanje in srčno zaupanje in ljubezen.

Kot svetovavec za strokovne šole se je z vso odločnostjo zavzel za to, da

Misijonarji se poslavljajo od Marije Pomočnice. Spremlja jih sedanji vrhovni predstojnik PETER RIKALDONE

kjer se vzgajajo bodoči nosilci kulture in krščanstva za daljne misijonske dežele, je Rikaldonejeva zamisel. Enake je ni v vsem italijanskem kraljestvu.

Ko je bil še inspektor v Španiji, mu je bila poverjena naloga, da obišče salezijanske ustanove v Južni Ameriki. Prepotoval je Argentino, Uruguay, Paraguay, Rio Grande, Patagonijo, Čile, Ognjeno zemljo. Po celoletnem napornem potovanju se je vrnil v Evropo in poročal o blagodejnem delovanju don Boskovih sinov med civiliziranimi in neciviliziranimi Američani.

Kmalu potem so ga predstojniki poklicali v Turin in ga imenovali za vrhovnega svetovavca strokovnih obrtnih šol. V tej službi je ostal polnih deset jih obogati z najmodernejšimi pridobitvami. Izdajal je učbenike, prirejal tečaje, obiskoval šole, začrtaval programe, bodril učitelje, navduševal učence. Bil je duša vsemu. Uspehi so bili krasni. Salezijanske strokovne šole so zaslovele. Uvidel pa je, da salezijanci ne bodo imeli dobrih strokovnih učiteljev vse dotlej, dokler ne bodo svojih sobratov pošiljali na visoke šole študirat poljedelstvo, tehniko in druge slične stroke. Radi tega je to stvar toplo priporočil inspektorjem.

V teh letih je g. Rikaldone zopet veliko potoval. Po naročilu Pavla Albere je obiskal zavode v Severni in Srednji Ameriki. L. 1912. sta z Albero potovala po srednji Evropi; ob tej pri-

liki sta bila tudi v Sloveniji. Po vojni je prehodil Malo Azijo, Palestino in Egipet. Nekaj let pozneje (1924) se je mudil na Angleškem, v Belgiji, v Franciji in njenih kolonijah. Zadnje veliko potovanje pa ga je vedlo na daljni Vzhod: obiskal je Indijo, Kitajsko in Japonsko, odkoder je prinesel s seboj mnogo dragocenih spominov in pobud, ki so odločilno vplivale na razmah salezijanskega misijonstva.

Lahko rečemo, da je naš novi predstojnik pravi svetovni popotnik, ki ne pozna samo domačega neba, ampak so mu znana tudi druga obzorja. To je mož širokih razgledov. Vsak bo našel pri njem razumevanje, pa naj bo odkoderkoli.

Da so mu misijoni posebno pri srcu, nam ne pričajo samo njegova številna potovanja po daljnih deželah, ampak še bolj njegovo goreče prizadevanje, da bi v Evropi zbudil čim večje zanimanje za sal. misijone. V ta namen je priredil tri velike salezijanske misijonske razstave: v Rimu (1925), v Turinu (1926), v Barceloni (1930). Odprl je več misijonskih zavodov, iz katerih prihaja vsako leto prav čedno število misijonarjev. Vse to nam obeta, da bo njegov rektorat skoz in skoz v znamenju intenzivne misijonske delavnosti.

Želimo, da bi nam ljubi Bog ohranil novega predstojnika mnogo let čilega in zdravega in da bi se pod njegovim ljubeznivim vodstvom

SALEZIJANSKA DRUŽINA

tudi v bodoče tako lepo razvijala, kakor se je doslej. Da bi njenemu krepkemu razmahu na zunaj odgovarjala tudi notranja očvrstitev in okrepitev.

Morda ne bo odveč, ako se ob tej priliki za hip ozremo in preštejemo naše vrste, da bomo videli in vedeli, koliko nas je pod don Boskovo zastavo. To nam bo dajalo poguma, da se ne bomo strašili nobenih težav.

Salezijanska družba šteje danes 9415 članov:

duhovnikov — — — —	3275
klerikov — — — — —	3030
sobratov pomočnikov — —	2106
novincev — — — — —	1004

Vsi ti so razdeljeni v 40 inspektorij in 13 misijonskih pokrajin. Izmed inspektorij jih je 9 v Italiji, 14 v ostali Evropi in 17 v Ameriki.

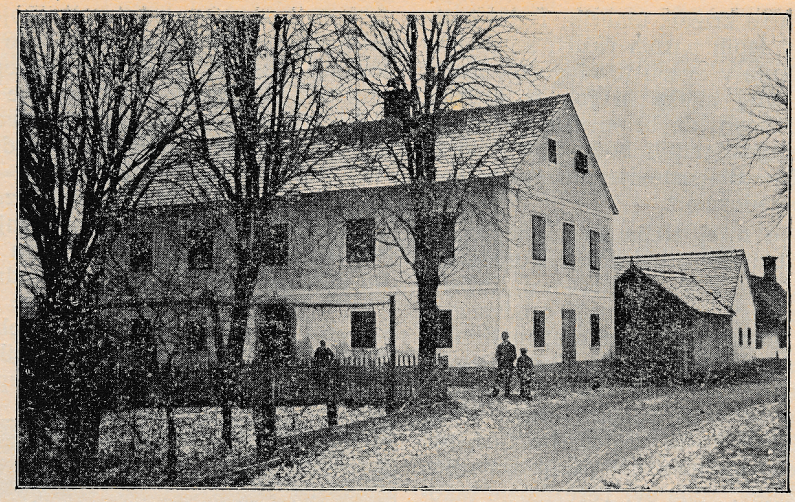
Poleg tega ima salezijanska družba še 1 kardinala (kard. Hlond na Poljskem), 6 nadškofov, 12 škofov, 2 apostolska prefekta in 3 apostolske administratorje.

Dal Bog, da bi to ne bile le gole številke. Don Boskov duh naj veje nad nami, nas oživlja in spodbuja k delu, pri katerem nam bo črtal smernice s svojo velikopotezno roko naš novi vrhovni predstojnik, Peter Rikaldone.

Delavcev ni . . .

— „Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev."

Delavcev manjka, danes, ko je na milijone in milijone ljudi brezposelnih in čakajo na trgih vsega sveta, da jih kdo najame, da jim ponudi dela in kruha. Na božji njivi pa dozoreva žetev, a delavcev ni. Kdo jih bo dal? Gospod žetve. Zato pa pravi božji Sejavec: „Prosite Gospoda

Dom sv. Jožefa pri Kapeli, ki je namenjen za zdravilišče naših bolehajočih sobratov

žetve." Le on kliče na delo in kogar on pokliče, tisti bo delal z njegovim blagoslovom. Zakaj je danes tako hudo na svetu? Zakaj si ljudje niso več bratje? Ali morda ne zato, ker ne poznajo Kristusovega evangelija o medsebojni ljubezni? Toda kako ga bodo spoznali, če pa ni apostolov, ki bi šli med novo poganski svet in glasili kakor nekdaj, da smo si vsi bratje. Zgodilo bi se kakor v apostolski dobi, ko so si bili vsi verniki bratje, enega duha in enega srca.

Duhovnikov manjka, gorečih, vnetih za duše in za Boga. Njih število se vedno bolj krči, prebivalstvo po mestih, zlasti še po predmestjih pa z vsakim dnevom narašča in se vrača v poganstvo, ker ne sliši klica, ki bi mu povedal, da ni tu njegov pravi dom.

Božja volja je, da bi se vsi ljudje zveličali, njegova naredba je tudi, da bi človek človeku k zveličanju pomagal. Najbolje in najuspešneje pomaga duhovnik, saj je njemu poverjena skrb za duše in mu je dana moč in oblast, kakršno ima sam Bog. „Kakor je Oče mene poslal, tako jaz vas pošljem." — Duhovnik je torej namestnik Kristusov, srednik je med Bogom in svojim ljudstvom. On je sol zemlje. Kakor sol ohranja meso, da se ne skvari, kakor daje tek jedem, tako je duhovnik čuvar družin in vse človeške družbe. Saj proglaša v Kristusovem imenu, da je zakon svet, nerazrušen, da morajo starši skrbeti za svoje otroke in da ne smejo samovoljno posegati v božje pravice. On oznanja, da so vsi ljudje bratje in da si morajo pomagati med sabo, da se slabotnim ne sme goditi krivica. O, ko bi poslušali njegov glas, kako vse drugače bi bilo na svetu!

Zgodovina sv. Cerkve priča, kaj so bili za človeštvo sv. Ambrož, sv. Gregorij Veliki, sv. Bernard, sv. Dominik, sv. Frančišek Asiški, Saleški, sv. Ignacij Lojolski, kaj je bil in je naš don Bosko. Koliko duš so rešili, koliko gorja ublažili, koliko zla preprečili. Vsi so bili duhovniki po božjem srcu, dobri, goreči. Takih je danes treba, takih, ki bi se žrtvovali, ki bi se ne bali tvegati tudi življenja za svoje ovce, dobrih pastirjev je treba. Toda zakaj jih ni? Zato, ker ne prosimo za nje: „Prosite Gospoda žetve," to je pogoj, da jih dobimo. „Ne prejmete, ker ne prosite." Ali se morda Bog ni razsrdil nad ljudmi, da ne dá duhovnikov? Bl. Janez Eudes pravi, da je najzanesljivejše znamenje, da se Bog jezi nad kakim narodom in da ga v tem najbolj kaznuje, ko mu duhovnikov ne dá. — Ali Bog ne bo po pravici tožil, kakor nekdaj: „Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so k tebi poslani, kolikrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peroti, pa niste hoteli. Glejte, zapuščena vam bo vaša hiša. Zakaj povem vam, da me odslej ne boste videli, dokler ne porečete: ‚Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem'!"

Danes se po svetu prav isto godi, saj preganjajo božje poslance, more jih in kamnajo. Priča je Mehika, Rusija, Španska. Zato pa „bo zapuščena vaša hiša." Ko bodo pa ljudje prišli v zlobi do dna, tedaj bodo morda spoznali, koga so pre-

gnali, koga so križali, umorili. Tedaj bodo želeli tistih lepih mirnih časov, ko je bilo še blagostanje v deželi in blagoslov božji, dočim je zdaj stiska in jok in krivica. Zaželeli si bodo, da bi se vrnili poslanci miru in blagosljavljali bodo njih delo in bodo rekli: „Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem."

Prositi je torej treba za ta neprecenljivi božji blagoslov: za dobre, goreče duhovnike. Izprositi si jih moramo: „Prosite in dalo se vam bo," izprositi predvsem z *molitvijo*. Molitev vse premore; molitvi se še Bog ustavljati ne more. Preprosto je to sredstvo vsakemu dostopno pa obenem tako mogočno. Vsak dober kristjan ne bo zamudil dneva, da bi ne poslal h Gospodu žetve goreče molitve, naj pošlje delavcev na svojo žetev. Mala sv. Terezika je takole dejala: „Prišla sem na Karmel, da duše zveličam, predvsem pa, da molim za duhovnike."

Ko so v Afriki Vandali gnali duhovnike in škofe v pregnanstvo, jih je ljudstvo z bakljami spremljalo; matere so si trgale otroke z naročja in so jih v joku dvigale k njim, češ, komu nas boste pustili? Kdo bo krščeval naše otroke, kdo nam bo grehe odpuščal, kdo nam bo mrtve pokopal?

Danes, ko peša notranje versko življenje, še posebno danes je treba molitve, da Bog vzbudi duhovske poklice. Ta stan je težak, ker zahteva popolne žrtve celega človeka, da se posveti Bogu in delovanju za zveličanje duš.

Tudi tvoja dobra *beseda* bo morda marsikje padla na dobro zemljo, v pripravljeno srce, morda bo prav radi nje vzklil poklic v dečku, ki je dovzeten zanj.

Sveta dolžnost je vsakega vernika, braniti duhovnika pred zlobnimi jeziki. Pokvarjeni svet se bo sicer spotaknil nad slabostjo božjega služabnika in ga bo blatil. Ti pa se postavi zanj in storil boš bogoljubno delo.

Ako ti drugače ni mogoče podpirati duhovnika, nekaj pa gotovo zmoreš. Vsak dan tožiš nad trpljenjem, nad stiskami in nadlogami, ki jih nikomur ne manjka, te daruj Bogu proseč ga, naj sprejme to tvojo vsakdanjo žrtev, in naj pošlje delavcev na svojo žetev.

Duhovnik je poklican, da reši mnogo duš, zato pa je potrebno, da je njegov poklic sad mnogih, ki so molili in so se žrtvovali, da Gospod izvoli svojega maziljenca ter mu dodeli neizmerno dobroto svetega poklica. Vsakemu je mogoče kaj storiti v ta namen. Moliti utegne in svoje delo, trpljenje zamore Bogu žrtvovati. To bo prošnja h Gospodu žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev.

In kdo je bolj dolžan prositi za duhovnika, kdo je bolj navezan nanj, če ne slovensko ljudstvo? Vsa njegova zgodovina priča, da so mu duhovniki vedno, da ne rečem edini stali ob strani in se zanj potegovali in trpeli za njegov obstoj, za njegove pravice, za njegov jezik. In do koga ima slovensko ljudstvo zaupanje, na

† *Anton Malan, apostol divjakov Bororos*

koga se zanaša, da ga ne bo prevaril, da ga ne bo zapustil, če ne na duhovnika? Slovenskemu narodu ni še zmanjkalo duhovnikov, kar je znamenje, da ga Bog ni zapustil in da ga ljubi. Spoštuj torej svojega duhovnika, saj ti ga je Bog poslal v tvojo srečo, brani ga in moli zanj, saj boš le pri njem našel uteho svoji duši in pomoč v trpljenju! Tudi življenje je pripravljen dati zate, saj je tvoj dober pastir.

DON BOSKOVA PRIZANESLJIVOST. — Nekega dne je bl. don Bosko spovedoval svoje gojence na hodniku pred svojo sobo. Po stebrih hodnika se je spenjala trta in nudila prijetno senco. Ravnokar so odzorevali prvi grozdi.

Dolga vrsta dečkov je čakala na spoved. Nenadoma se don Bosko obrne in zapazi dečka, ki je utrgal grozd ter ga hotel pozobati. Tudi deček je zapazil don Boskov pogled, rdečica je zalila njegov obraz. Don Boskov mu reče: „Le mirno zaužij grozd!" nato se spet obrne in nadaljuje spovedovanje.

Ta deček je sedaj že dolgo duhovnik in učitelj; tudi on vzgaja svoje gojence po don Boskovem zgledu z dobroto in prizanesljivostjo.

† ŠKOF Anton Malan, SALEZIJANEC

apostol divjakov Bororos.

Pred nekaj meseci je umrl v Braziliji sloveči misijonar Anton Malan. Z njim je izgubila salezijanska družba človeka, ki je s svojim misijonskim delom dosegel prave čudeže. Bil je mož kremenitega značaja, neustrašen v težavah in delaven, pri vsem tem pa pobožen in goreč, ki ni le z besedami vzbujal pogane h Kristusovi veri, marveč jim je tudi z dejanji osvetljeval pot h Kristusu.

Zanimiv dogodek iz don Boskovih časov nam priča, da si je Bog našega pokojnega misijonarja že v rani mladosti izbral za moža, ki bo v daljnih misijonih užigal v srcih poganov luč svete vere.

Bilo je l. 1882. Iz Francoskega je prišel neki mladenič v Turin. Iskreno je želel postati duhovnik, pa ni vedel, kam bi se napotil. Nasvetujejo mu, naj gre k don Bosku. Dne 29. oktobra se res napoti v don Boskov zavod v Valdoko. Stopil je v svetišče Marije Pomočnice. Don Bosko je pravkar odslužil sveto mašo pri oltarju sv. Petra. Stopil je že preko dveh stopnic, kar zagleda plamenček, ki se pomika proti velikemu oltarju k obhajilni mizi. Tam je stal oni mladenič; nad njim se plamenček ustavi. Don Bosko se začudi, postoji in motri mladeniča, potem pa odide v zakristijo. Čez dobre pol ure se oni mladenič približa don Bosku, ki je stal sredi gojencev na dvorišču. Don Bosko ga pozdravi kakor bi bila že stara znanca in mu prijateljski de: „O, ti si tukaj?" prime ga za roko in mu reče francoski, naj gre z njim. Odšla sta v sobo. Govorila sta o poklicu.

Ta mladenič je postal salezijanec, duhovnik, odšel je v misijone; postal je škof apostol Bororos — Anton Malan.

Rojen je bil leta 1862. v Italiji. Ko je imel šele nekaj let, so se preselili njegovi starši v Pariz. Tam je živel do 20. leta. Ko je nekoč bil na izletu v Italiji, je prišel k don Bosku, kjer se je izvršil omenjeni čudežni dogodek.

Po pogovoru z don Boskom se je vrnil v Francijo. V Marseillu je vstopil v salezijansko družbo. Sedem let pozneje je odšel v misijone v Brazilijo, kjer je deloval vse svoje življenje do smrti.

Za program svojega življenja si je vzel, da mora privesti divjake Bororos h Kristusovi čredi.

Od leta 1896. je začel iskati nove neznane poganske rodove Bororos. Na konju je prepotoval tisoče kilometrov, tako, da je v svojem 25 letnem misijonskem delo-

Salezijanski misijoni v Braziliji. — Misijonarji in hčere Marije Pomočnice se vračajo v svojo misijonsko postajo

Škof Malan na misijonskem potovanju

vanju izpreobrnil večino Bororos.

Tam, kjer so se nekoč razprostirali brezmejni pragozdi, kjer so neomejeno gospodarili divji Bororos, so danes lepe naselbine s cerkvami in salezijanskimi zavodi, ki vzgajajo izpreobrnjene Bororos. Leta 1914. je sveti oče posvetil neumornega delavca za škofa Araguajskega.

Ko je bila leta 1924. ustanovljena nova škofija Petrolina, mu je sveti oče poveril to škofijo, ki jo je vodil do smrti.

Naj mu bo Bog plačnik za njegovo požrtvovalno delo. Vsem pa, ki so ga poznali, a predvsem rodu Bororos, bo ostal vedno v blagem spominu.

Don Boskova dalekovidnost

Značilno je za velike može, da že daleč naprej predvidevajo, kar bo sčasoma postalo potrebno ali koristno.

Tako je znano tudi iz don Boskovega življenja in delovanja. Boriti se je moral proti mnogim oviram. Naletel je na nje včasi celo tam, kjer bi jih bil najmanj pričakoval, ali ustrašil se ni, ker je spoznal, da je tako prav, kakor je on zamislil in šel je preko vseh zaprek.

V svoji vzgoji je smatral za podlago religijo, tej pa je središče — presveta Evharistija... V njegovih časih je bil še močno v veljavi strupeni janzenizem, ki je ukazoval tudi to, da se mora prvo sveto obhajilo odložiti vsaj do dvanajstega leta.

Don Bosko se nikakor ni strinjal s tem pojmovanjem, ker je uvidel, da je to odlašanje v veliko dušno škodo otrok. Želel je torej, da se otroci čimprej pripuste k prvemu sv. obhajilu, še preden jih je okužil svet, in preden se je hudobni duh polastil njih lepih duš. Don Bosko je bil tegale načela: Takoj, ko otrok pride toliko k pameti, da more razločevati, kaj je dobro in kaj hudo, da more razločiti navaden kruh od kruha, pod čigar podobo je skrit njih najboljši prijatelj Jezus Kristus, ga smemo pripustiti k prvemu svetemu obhajilu.

Don Bosko se ni oziral na tedanje zmotne navade, ampak je svoje gojence pripuščal k prvemu svetemu obhajilu že v prav zgodnji dobi. S tem se je hudo zameril, tako, da so ga tožili na višjih mestih. Toda don Bosko ni odnehal in se ni ustrašil.

L. 1907. je to njegovo delovanje potrdil in odobril sam sveti Oče. Najvišji poglavar svete Cerkve je pisal krščanskemu svetu pismo, naj se otroci pripuste k prvemu svetemu obhajilu takoj, ko pridejo toliko k pameti, da morejo ločiti navaden kruh od nebeškega kruha.

Zopet je zmagala don Boskova misel; sam papež jo je s svojim odlokom svečano potrdil.

Še drug dokaz don Boskove dalekovid-

nosti. Kot dober poznavalec otroške duše, je spoznal njene potrebe in po njih je uravnaval svojo vzgojo. Na svetu je tako: če hočeš kaj doseči med ljudmi, se moraš najprej prilagoditi razmeram, sicer te veletok vrže ob stran in ti onemogoči vsak tvoj še tako dober in koristen namen in še tako dobro voljo. Danes je mladina na primer vsa v športu, v igrah in izletih. To je njena druga življenska potreba. Le to je slabo, da premnogokrat radi športa zanemarja verske in šolske dolžnosti. Te mladinske strasti do iger in športa skušajo izrabiti zlasti tisti, ki bi radi mladi rod odtegnili Cerkvi in verskim dolžnostim in ga odtujili krščanskemu življenju. Don Bosko, ki je doumel svoj čas in nič manj bodoče čase, je dal mladini, kar zahteva njena narava: igre, zabave, izlete. Toda vse to je znal spraviti v pravi tir, tako, da niso ovirale verskih in šolskih dolžnosti, ampak so jih celo pospeševale. — Ko se je deček naskakal, narajal, naveselil in dal duška mladostnemu ognju ter se okrepil za naporno delo pri učenju, se je zopet podal h knjigam in ročnemu delu. — To razvedrilo je zares potrebno za mlado kri, ki težko miruje.

Don Bosko je torej resno in včasi naporno delo gojencev prepletal z zabavami, igrami in jim tako lajšal in slajšal trud, da jim je bilo v zavodu prijetno in izvrševanje dolžnosti sladko. Vse to je don Bosku nakladalo mnogo težav in stroškov, toda s pomočjo dobrih sotrudnikov in sotrudnic je premagal vse ovire.

Kakšen mogočen pripomoček pri vzgoji pa so igre in zabave ter izleti, to ve vsak vzgojitelj. Saj ima igra na mladino silen vpliv. Kar pa je najvažnejše pri tem, je to, da se mladina z vso dušo zatopi v igro in ne misli drugega kot le na igro in na zmago. Slabe misli tedaj nimajo dostopa — le brezdelje jih goji — poleg tega pa, ko se je deček naskakal, naigral, je utrujen in one najhujše, najnevarnejše skušnjave ne prihajajo. Prav zato je don Bosko tako vneto gojil igre in sam z dečki igral, da jim je dal veselja do njih. in da je prav pri igri bolje spoznaval značaje in nagnjenje svojih gojencev ter jih tako uspešneje vzgajal. Tudi izlete je prirejal. V veselem razpoloženju so šli kam daleč, največkrat z godbo na čelu; poskrbel jim je dobro kosilo ali malico in

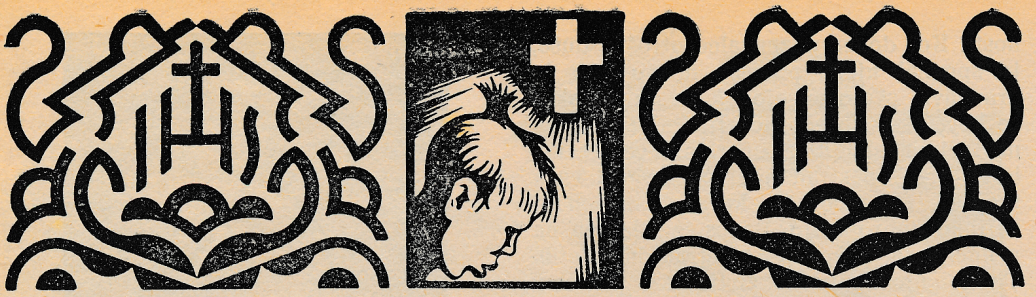
Kip M. Pom. v Martinišču v Murski Soboti

spet jih je pridobil. — Tudi izleti so neprecenljivega pomena za vzgojo. Saj se na izletih zbližata gojenec in vzgojitelj, učitelj in učenec ter izgine med njima vrzel, ki jih sicer loči. Zaupanje v predstojnike, v učitelje se vzbudi in okrepi, ker mladina prav tedaj uvidi, da so jim prijatelji, ki jim le dobro žele, in za nauk prijateljev je vselej dovzetna. Na izletih se bolj ko kje drugje spozna značaj gojenca.

Današnji naš šolski zakon modro predvideva in nalaga kar štiri izlete v šolskem letu. Da vidiš učence, kako se na izletu gnetejo krog učitelja, vzgojitelja! Učitelj, vzgojitelj si jih pridobi in tem uspešneje deluje za njih blagor. Vse to je bilo don Bosku dobro znano in zato je s svojimi gojenci hodil često na izlete ter jih celo v pravilniku svojim zavodom predpisal najmanj dva v šolskem letu. To, kar je danes sprejel naš šolski zakon, je don Bosko že pred 80 leti vpeljal in uveljavil.

Tudi njegova organizacija sotrudništva ima v glavnem prav iste želje kot današnja katoliška akcija.

Don Bosko je torej segel daleč v bodočnost, saj je bil mož previdnosti božje.

IZ NAŠIH MISIJONOV

Šintoizem

KAJ JE ŠINTOIZEM.

Šinto pomeni „pota bogov“ in je japonska narodna vera. Ta vera je samonikla, z narodom je nastala in se z njim razvijala. Ne izpoveduje šintoizem nikakih verskih dogem ali resnic in tudi ustanovnika nima. Osnovna misel te vere je, da se mora človek ravnati v življenju po božji volji. Ta volja se javlja v narodu samem, v katerem je vtelešeno življenje bogov, zato mora biti med človekom in Bogom popolno soglasje. Pravična in neomadeževana človeška duša je obenem duša bogov. Med človekom in bogovi je sinovska vez, ki se očituje v hvaležnosti do bogov, spoštovanju in božanskem češčenju vladarjev, ki v nepretrgani verigi izhajajo iz božjega rodu. Boginja, v kateri je strnjeno življenje in delovanje vseh bogov, je začetnica japonskega naroda. Imenuje se Amaterasu-o-mikami = boginja sonca. Javlja se ta boginja neprestano v osebi vladarjevi, njena volja pa v vladarjevi volji. Vladar je namreč zastopnik nepretrgane vrste članov vladarske hiše. Boginja Amaterasu je početnica vsega, kar je plemenito in mogočno. Ljudje so daljni njeni potomci, vsi so pod njenim vplivom, duša človeka pa je del duše boginje sonca. K njej se vračajo končno vse duše, kjer najdejo svojo usovršitev kot v vellkem božanstvu.

Boginja se javlja v narodu v obliki spoštovanja, ljubezni, prijateljstva do soljudi. V njenem duhu ljudje lahko žive v soglasju med sabo, kakor da so eno, saj so ljudje tudi z bogovi združeni v enem življenju kljub temu, da ohranjajo svojo osebnost.

Vnuk boginje solnca Niniganomikoto je prišel je na zemljo ter ustanovil kraljestvo, kjer vlada neminljiva sreča. Vladarska rodbina pa v ravni črti izhaja od tega vnuka boginje sonca ter živi in kraljuje od pradavnih, nepomnih časov. Tenno — japonski vladar — izhaja torej naravnost od boginje sonca, narod pa, ki ima za vladarja božjega potomca, je deležen slave bogov.

BOG NA ZEMLJI

TENNO JE BOŽJI IN NEDOTAKLJIV.

Tenno ali vladar predstavlja v svoji osebi na eni strani božje svoje prednike, na drugi pa nepretrgano verigo vladarjev, ki jim je zagotovljeno nesmrtno življenje, saj ima rodbina sama v sebi večno življenje. To večno življenje so prejeli od svoje početnice boginje sonca. Od vladarjev sprejemajo tudi podložniki večno življenje. Vladarski rod torej izhaja naravnost od boginje, narod pa od svojega vladarja. Narod zato izkazuje vladarju božjo čast. Božja volja pa je, da ljudje žive z bogovi in med sabo v popolnem soglasju in ljubezni.

SVETIŠČA.

Po vsej japonski deželi je mnogo svetišč, glavno svetišče, kot glava vseh drugih pa je svetišče v Ise posvečeno kakor vsa druga, boginji sonca Amaterasu. V teh svetiščih narod javno spoznava svojo vero. Tudi v vladarjevi palači je svetišče boginji posvečeno. Pred tem svetiščem imenovanim Kašikodokoo se vrši obred kronanja vladarjev.

Posebnega nauka ni; ves nauk je v ustnem izročilu; nikakega bogoslovja ne poznajo, ker pravijo, da njih vera prekaša vsak razum, živi in cvete pa religija samo v srcih vernikov.

Religija se tesno veže z zgodovino japonskega naroda ali bolje: religija je zgodovina sama, ki so jo spisali posebni poklicni kronisti. Razodeva pa se iz vseh zapiskov globoko spoštovanje do bogov. Ti zapiski so nekaka zgodovina šintoizma. Šinto je torej verstvo, utelešeno v življenju naroda in prav zato nima nikakih dogem ali verskih resnic.

Trije predmeti so narodu sveti: ogledalo, veriga in meč kot simboli, znaki božjega nauka.

Ogledalo je simbol božjega sonca — znak ljubezni in usmiljenja. —

Veriga predstavlja nepretrgano vrsto vladarjev. — Meč pa naj pomenja, da se mora zlo zatirati.

V ZNAMENJU MIRU.

Šinto ljubi mir, slogo, soglasje, ki kraljuje med bogovi in mora kraljevati tudi med ljudmi. Zato Japonci šintoisti smatrajo za svojo dolžnost, da pospešujejo mir med narodi. Vsako neprimerno, nespoštljivo kretnjo proti drugim narodom šinto obsoja. Šinto je nepristranski, pravičen, glavno mu je vseobče bratstvo narodov.

Tudi napram tujim verstvom je zelo prijazen in strpen. Prav zato je prijateljski sprejet konfucijonizem in se je smel zakoreniniti, da je vzcvetel bujneje kot na Kitajskem, odkoder je prišel. Ko je preko Kitajske in Koreje prodrl iz Indije Budizem, je bil istotako dobrohotno sprejet, šintoisti so mu celo pomagali, da se je razširil. Krščanstvo je sprejel s prav enako dobrohotnostjo, ko so ga tja zanesli jezuitje. Šinto nikogar ne izključuje, vsem podaja bratsko roko uverjen, da s tem vrši svoje duhovno poslanstvo. To je za šinto menda najznačilnejše in edinstveno v verstvih, nobeno drugo verstvo ni tako velikodušno; glavno mu je, da se ne onečaščajo bogovi in kraj, ki je božji.

Japonska ustava ima močno oporo v šintoizmu, ker jo narod smatra za voljo bogov in torej tudi za svojo voljo.

Tenno — vladar je osrednja točka šinta, obenem pa je tudi vrhovni verski poglavar dežele. Vladar vrši verske obrede, namen jim je večja čast božja in da ljudje po njih tem laže uravnavajo svoje življenje po nauku bogov.

VRHOVNI OBRED.

Vrhovni obred vrši vladar na čast svojih prednikov in bogov. Narod prisostvuje obredom in moli pred svetiščem, po domačem kraju pa se v svetiščih vrši podoben obred. Obenem pa Tennu kot poosebljencu bogov v teh obredih izkazujejo božje češčenje. On namreč predstavlja ves narod od začetkov do konca, v njem prebiva Amaterasu-o-mikami — boginja sonca.

V kratkem: šintoizem je narodna vera v bogove, čigar predstavnica je Amaterasu — boginja sonca. Narod je v tesni zvezi z bogovi, še bolj pa japonski vladar, čigar rod izhaja od boginje sonca. Vladarju gre torej božja čast. Osnovna misel je, da mora človek živeti po božji volji v ljubezni do bogov in do ljudi. Zato morajo ljudje gojiti mir med sabo in živeti v slogi, do drugih narodov pa biti strpni in naklonjeni. Šintoizem je vera brez dogem, brez moralnih naukov, brez svetih knjig, izraža se končno v češčenju narave in prednikov.

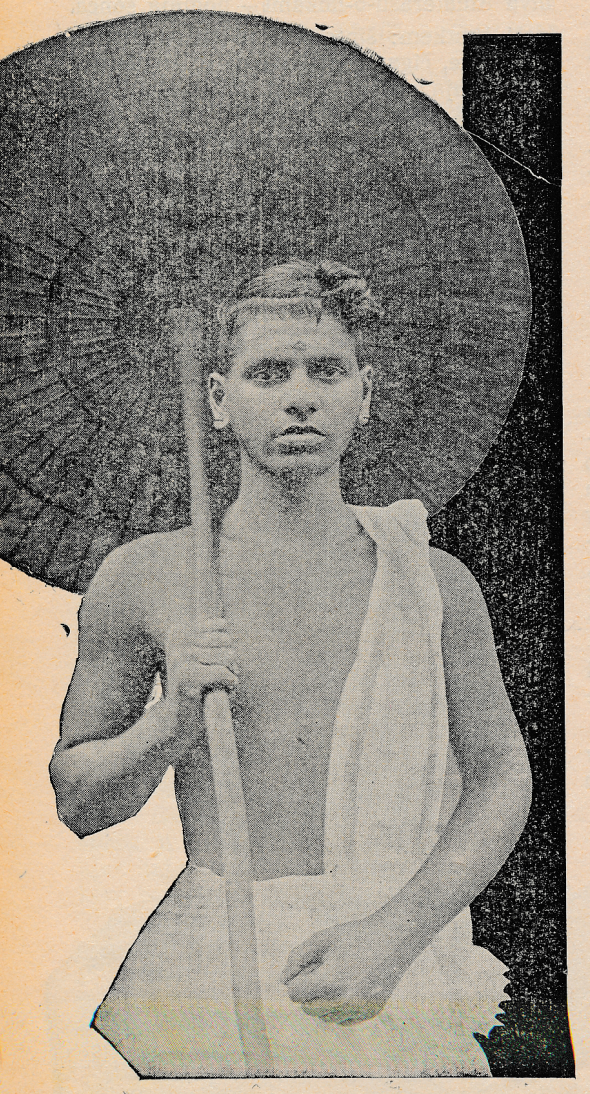
Japonski otroci zelo radi jedo rdeče buče

Misijonski poklic

Dragi prijatelji!

Ne bom vam danes pripovedoval indijskih bajk, ki se vam tako zelo dopadejo. Poslušajte rajši resnično zgodbo, ki bo prav gotovo zbudila vaše zanimanje.

Bil je nekoč v nekem salezijanskem zavodu mladenič, ki je imel to napako, da je sanjal z odprtimi očmi. Sanjaril je vedno med poukom o zemljepisu pred velikim zemljevidom, med tem ko se je profesor trudil, da nam vbije v glavo imena daljnih dežel, tujih mest, gorá in rek. Njegov duh je letal tam daleč — daleč in se veselil čudovitih prizorov.

Mladenič iz Indije

Gledal je dolge vrste slonov s šotori na hrbtih, ki so korakali med pisano vrvečo množico v divjo džunglo na lov.

Videl je ležati na deskah naježenih z ostrimi žeblji rjave ljudi zmršenih las temnega pogleda, ki jih je množica imenovala „fakirje“. Videl je kipeti proti nebu visoke pagode, iskreče se od biserov in vernike v belih turbanih, ki so padali na obraze pred pošastnimi bogovi s sedmerimi rokami, ki vsaka drži meč; okrog vratu pa venec mrtvaških glav.

Predvsem pa je videl nepregledne množice duš zagrnjenih v smrtno senco, ki blodijo kot ovce brez pastirja, medtem ko se iz bližnjih gozdov plazijo grabežljivi volkovi.

Profesor je razlagal; naš dečko pa ni poslušal, ampak sanjaril naprej.

Nazadnje pa uzre misijonarja v beli obleki z dolgo brado. Bliža se ljudem s križem v roki in s prijaznim nasmehom na ustnih. Množica ga začudeno gleda, se gnete okoli njega in ga željno posluša. Kmalu nato poklekujejo drug za drugim in na sklonjene glave teče krstna voda.

„Kam si se zamislil? ... Ali ti je slabo?“, ... ga vpraša profesor, ki je videl v dečkovih očeh neki čuden blišč. „Nič, nič, oprostite, bil sem na potovanju doli po Indiji.“

Nekega dne v letu Gospodovem 1922. je profesor s prstom pokazal na zemljevidu neki oddaljeni del Indije in vprašal: „Kako se imenuje tale dežela indijskega cesarstva?“ Vsi so molčali. „Dobro, vam povem jaz. Ta dežela ima čudovito ime, imenuje se Assam, kar pomeni „dežela, ki nima para.“ Tu teče sv. Bramaputra sin boga Brame. Meji na Himalajski gorski greben, na vzhodu pa ima za soseda ogromni Kitaj. Prav v teh dneh so tja dospeli naši misijonarji, molimo zanje, da Gospod blagoslovi njihovo delo! Našemu znancu je srce zatrepetalo. Celo uro je strmel na oni kotiček v Indiji in se v mislih sprehajal po njem od kraja do kraja.

So včasih sanje, ki se tako zelo dopadejo ljubemu Bogu, da prej ali slej poskrbi za to, da se uresničijo.

Dne prvega decembra l. 1924. je iz tržaškega pristanišča počasi plul na odprto morje mogočen parnik. Na krovu je stal mladenič, nepremično motril skupino oseb v pristanišču in z belim robcem ma-

hal v slovo. V kratkem je ladja zavila v indijsko pristanišče Bombay in v par dneh je mladenič dospel v deželo svojih sanj, v Assam.

Ko je odhajal iz Trsta, ga je za slovo objela neka oseba in mu zašepetala na uho: „Tudi jaz pridem za teboj; na svidenje!“

In glej, po treh letih je stal v Shilongu ob cesti mladi misijonar in napeto strmel v daljavo, kakor da nekoga pričakuje. Kmalu se pokaže v daljavi oblak prahu, iz njega se izvije avto, ki trenotek potem obstane poleg njega, Iz auta stopi redovnica, Sestra Marije Pomočnice in... brat misijonar in sestra misijonarka se objameta.

Ne dolgo potem je brat tam v Šillongu, kot novi mašnik, prvič pristopil k oltarju. Pred stopnicami oltarja pa je od veselja plakala sestra redovnica. Brat je dvignil posvečeno roko in blagoslovil sestro, ki je nadomestovala starše in brate, ki so bili daleč. Težko je popisati neizrekljivo srečo, ki je polnila njuni srci. Gospod že na tem svetu poplača vsako žrtev, ki jo doprinesemo zavoljo Njega.

Vam vdani

Duh. Alojzij Ravaliko
sal. misijonar.

Božja pota

V Asamu je bilo, prav na veliko soboto. Sestra misijonarka (hči Marije Pomočnice) pripoveduje, da je šla proti večeru z dvema gojenkama na trg, da nakupi potrebno za praznik. „Zašla sem,“ tako pripoveduje, „na čisto drugo pot, kot pa sem navadno hodila, zakaj in kako, si sama nisem znala razložiti. Pot me je vodila mimo naše bolnišnice. Pred par dnevi sem obiskala bolnike v njej, zato nikakor nisem imela namena vstopiti. Pa vendar, nekaj mi kar ni dalo miru. Zazdelo se mi je, da moram noter. Šla sem in vstopila v veliko sobo, kjer so ležali moji dobri znanci, odrasli in otroci. Grem mimo postelj, kar mi neki bolnik namigne, naj stopim k njemu, češ, da mi ima nekaj zaupati. Prosil me je za

VODO, KI DUŠO UMIVA.

„Da, tiste vode mi daj, o kateri si mi zadnjič govorila!...“ Ganilo me je. V naglici sem ga poučila o glavnih verskih resnicah, potem pa sem mu s tresočo se roko vlila na glavo *vode, ki dušo umiva.* Bolnik se mi je v neizrečeni hvaležnosti nasmehnil in dejal:

„Zdaj pa rad umrjem.“

Vesela sem odšla po opravkih.

DRUGO PRESENEČENJE.

Dobri Jezus mi je koj nato napravil drugo presenečenje. Komaj sem prišla na trg, zaslišim jok majhnega otročiča. Poiščem ga in uvidim, da ne bo dolgo. Prašam mater, ki je brezčutno sedela poleg otroka, zakaj ni prišla v zavetišče k sestram po zdravilo zanj. Nevoljno mi je vrgla tehle par besed: „Če hočeš, ga vzemi v sirotišče, ali pa izgini!“ Rečem ji, da se takoj vrnem in da grem po zdravilo. Hitela sem po krstno vodo. K sreči sem se vrnila še pravočasno. Mazilila sem otročička po čelu, nato pa ga krstila v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.

Potolažila sem mater in odšla po opravkih. Ko sem se vrnila, je otročičkova dušica že odletela med božje krilatce.

Ko sem prišla domov, sem pohitela pred Najsvetejše ter se s solznimi očmi zahvalila za milost, ki jo je izkazal onima in meni.

POGAN PRED RAZPELOM.

V naši šoli je na steni viselo razpelo, ki je predstavljalo Jezusa Kristusa križanega na drevesu, čigar veje so se šibile od preobilnega sadu. Približa se mi deček Indijanec in me praša, kdo je oni človek, ki so mu roke razpeli in ga na rodovitno drevo pribili. — Smilil se mu je. Pojasnil sem mu na kratko zgodovino odrešenja. Deček je pazno poslušal do konca, potem pa je zamišljen in žalosten odšel.

Od tistega dne mi je pri krščanskemu nauku s posebno pozornostjo sledil. Postala sva si dobra prijatelja, zato sem mu nekega dne zastavil tole vprašanje:

„Katera vera ti je bolj všeč, naša ali tvoja?“

„Vaša mi je bolj.“

„Zakaj ti je naša bolj všeč?“

„Zato, ker se moram vselej razjokati, kadarkoli gledam vašega Boga pribitega na križ...“

Nadejam se, da ni več daleč dan dečkovega krsta.

POTRPLJENJA JE TREBA...

V Južni Ameriki Venezueli prebiva rod Kumaná. Čudni so ti ljudje. Svojega imena ti kar ne marajo povedati, bogsigavedi, zakaj ne. Misijonarja spravi to mar-

sikdaj v hudo zadrego, ker prvič, ko mu povedo in še to s težavo, svoja imena, si seveda ne more vseh zapomniti. »Oni ljudje pa se mu rogajo, češ, da je slabe glave, ker se njih imen ni zapomnil. Skoro vsak dan se vrši med misijonarjem in onimi ljudmi takle pogovor:

„Kdo si ti? pozabil sem, kako ti je ime."

„Saj sem vedel, da nimaš dobre glave."

„Imaš prav, toda, zdaj mi povej svoje ime, to te prosim."

„Kaj me še ne poznaš?"

I, če bi te poznal, bi te pa za ime ne prašal."

javil temeljit članek o katolicizmu in drugih verskih ločinah v cesarstvu. Zelo laskavo je njegovo mnenje o plodonosnem delovanju katoličanov na Japonskem. Takole pravi:

„Med kristjani na Japonskem je najštevilnejša skupina katoličanov. Njih versko prepričanje je trdno in so na svojo vero močno navezani. Katoliški duhovniki pri službi božji niso tako teatralni kakor protestantovski. Njihovi govori so prepričevalni, da spodbijajo vsak še tako utrjen predsodek. Katoliški obredi Japoncem zelo ugajajo in dočim protestanti prehajajo

Dečki iz Mladinskega doma so se sestali z oratorijanci na Rakovniku

„Moje ime? Saj sem ti ga že povedal; ti si ga v knjigo zapisal, poišči ga, pa boš vedel."

„Kako ga bom pa našel, če ne vem, katero je tvoje."

„Nak, ne povem ti ga, beri, pa ga boš našel."

„Misijonar vidi, da mu ne more do konca in začne brati imena po vrsti, ki si jih je zapisal. Dolga je vrsta, bere in bere, namah pa se vsi zakrohotajo in misijonar je uganil, da je prišel do željenega imena.

Tudi na take neumne težave naleti ubogi misijonar.

MIŠLJENJE JAPONSKEGA DNEVNIKA O KATOLIČANIH *na Japoskem* (Nagosaki).

Dnevnik »Mainiki« je predkratkem ob-

iz ene ločine v drugo, se katoličani le ene držijo. V zadnjem času so podvzeli marsikako dobrodelno napravo. Zelo se zanimajo za izseljence v Braziliji, ob izseljevanju pa jim z nasvetom in navodili pomagajo. Njihove redovnice so se posvetile mnogovrstnim dobrodelnim napravam. Odprle so zavetišče za gobave v Kumamoto in mnogih drugih krajih. Ta požrtvovalnost v resnici zasluži posebne hvale. Na Japonskem je dosti misijonarjev, ki se nahajajo že dolga leta med nami, kakor na primer, p. Villon de Mara, ki je prišel na Japonsko že pred šestdesetimi leti. Kadarkoli zaprosi pomoči za svoje ustanove, mu je nihče ne odreče."

Vsekakor je to lepo priznanje poganskega dnevnika katoliškemu delovanju.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

V tej solzni dolini nismo sirote, ker imamo dobro mater, ki more in hoče pomagati svojemu otroku. Številne milosti deli in pomoč vsem, ki se k njej zatekajo, ker še ni bilo slišati, da bi kdo ne bil uslišan, če se je k njej zatekel. Vse polno zahval prihaja Mariji Pomočnici, kar je dokaz njene materinske ljubezni do svojih revnih otrok. Naj jih objavimo nekaj v dokaz. —

— = —

Nekega dne mi je postalo tako slabo, da sem za nekaj minut padla v nezavest; začutila sem obenem tudi močne bolečine v prsih. Iskala sem pomoč pri zdravnikih, a vsa zdravila in vsi nasveti niso pomagali. Tedaj sem se obrnila z devetdnevnico k Mariji Pomočnici in blaženem don Bosku ter sveti Tereziki in jih prosila za ozdravljenje. In glejte, nisem prosila zastonj. Kmalu sem se čutila bolje. Hvala nebeški Kraljici, don Bosku in sv. Tereziki za uslišanje. V zahvalo pošiljam 100 Din za njeno svetišče. — M. P., Ljubjana.

Spolnjujem obljubo, ki sem jo storil Mariji in blaženemu Janezu Bosku ter sv. Tereziki Deteta Jezusa. Polotila se me je huda notranja bolezen. Zaupno sem se obrnil k Mariji za pomoč z devetdnevnico; in ne zastonj. Že prvi dan devetdnevnice sem čutil znatno olajšavo in danes lahko že delam. Obljubil sem objavo v Vestniku. Danes izvršujem svojo obljubo in darujem 100 Din za Marijino svetišče. — Š. J., Polica.

Bila sem smrtno nevarno bolna. Zdravniki so že obupali nad menoj. Tedaj sem se zatekla po pomoč k Mariji Pomočnici in Mali Cvetki ter sv. Antonu. Bila sem uslišana. Marija je in bo pomagala. — Z. M., Mala Račna.

Najprisrčneje se zahvaljujem Mariji Pomočnici in blaženemu Janezu Bosku za prejeto milost zdravja. Zbolela sem na težkem sklepnem kroničnem revmatizmu. Noge in roke so mi hudo zatekle, da se nisem mogla več gibati. V tej stiski sem se zatekla k Mariji Pomočnici za pomoč in bila sem uslišana. Zdaj izvršujem svojo obljubo in pošiljam Mariji majhen dar. Obenem se ji priporočam še v nadaljno pomoč in obljubljam, da bom poslala vsako leto do svoje smrti 50 Din kot obljubljeni dar za salezijanske naprave. — Jernejšek Alojzija, Penuča.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici, blaž. J. Bosku in sv. Mali Cvetki za večkratno uslišanje. Pošiljam majhen dar. — *Škrobec.*

Sedemdeset letna mamica se zahvaljujem Mariji Pom. in bl. don Bosku za čudežno ozdravljenje. Vsled hudega vnetja so mi oči tako oslabele, da nisem mogla več prenesti svetlobe. Bila sem tri tedne v popolni temi. Vsi so že obupali, da bi še kedaj mogla videti. Tedaj sem se pa zatekla k Mariji Pomočnici in blaženem J. Bosku. Začela sem opravljati devetdnevnico. Ko sem jo končala, se mi je začelo vidno boljšati. Danes že lahko spet mirno čitam; popolnoma je izginila bolezen iz oči. Zato se Mariji javno zahvaljujem. — Antonija Ožir.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, blaženem Janezu Bosku in sv. Tereziki za večkratno pomoč v težavah. — T. Kovačič.

Izpolnjujem svojo obljubo, ki sem jo storila Mariji Pom., sv. Tereziki in presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje v grlu in prsih in pošiljam v dar Din 50. — Neimenovana.

Ker sem bil na priprošnjo Marije Pomočnice in blaženega don Boska, res čudežno rešen iz stiske, se tem potom javno zahvaljujem. Ob prvi mogoči priliki, bodem poslal za salezijanske misijone večji znesek kot dar v zahvalo. — A. K., Mojstrana.

Neimenovana se zahvaljujem za večkratno uslišanje in pošiljam Din 20. —

Neimenovana pošilja Mariji za svetišče 100 Din kot zahvalo za pomoč.

Enako se *neimenovana* iz Sodražice zahvaljuje Mariji in ji pošilja majhen dar. Kadarkoli sem bila v kakšni stiski, sem se zatekla k Mariji Pom. in bl. J. Bosku in vselej sem bila takoj uslišana. Tisočera ji hvala! — Neimenovana.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in sv. Mali Tereziki za podeljeno mi ljubo zdravje in vse druge milosti. V zahvalo pošiljam Din 50. — za zidavo cerkve sv. Terezike na Kodeljevem pri Ljubljani, kateri sem se zaobljubila v bolezni. — M. M.

S hvaležnim srcem objavljam obljubljeno javno zahvalo Mariji Pom. kr., da sem srečno prestala veliko nevarnost in pošiljam Mariji v dar 60 Din kot izraz hvaležnosti za večkratno uslišanje. — Neimenovana.

Neimenovana za zdravje. — *Mozirje.*

Mariji Pom. in bl. J. Bosku se zahvaljujem za večkratno uslišanje — *Neimenovana.*

B. K., Dobrava, Vintgar, se zahvaljuje Mariji Pom. za zdravje.

Ana Savšek za pomoč v težavah in pošilja Din 50.

Neimenovana za uslišano prošnjo v važni zadevi. Pošiljam Din 500.

Hrastelj Terezija se zahvaljuje Mariji Pom. za uslišano prošnjo in obljublja poseben dar Mariji, če bo uslišana v neki važni zadevi.

Fr. Smok za večkratno uslišanje; pošilja Din 60. — v zahvalo.

A. G. pošilja Mariji Pom. Din 20 v zahvalo.

Dokler — Trbovlje se zahvaljuje Mariji za ozdravljenje na ušesu in pošilja v dar 100 Din za cerkev Male Cvetke na Kodeljevem.

N. N., Toplice, pošilja Mariji Din 100 kot izraz hvaležnosti, da ji je rešila hčerko iz težke bolezni na glavi in ušesu.

Poln hvaležnosti se z vsem srcem zahvaljujem materi Mariji Pom. za večkratno uslišanje v raznih težkih zadevah. J. S., Logatec.

K. Debeljak se zahvaljuje Mariji Pom., bl. Janezu Bosku za ozdravljenje in pošilja Din 20 v dar.

M. Jakše se zahvaljuje Mariji Pom. za zdravje. Pošilja v dar Din 10.

Neimenovana iz *Bevk* se zahvaljuje M. Pom. za uslišano prošnjo v važni zadevi. V dar pošilja 50 Din.

Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pom. in pošiljajo svoj dar:

I. S., Podgorje; — Amalija Gubenšek, Prevorje; — Neža Pesnič; — Neimenovana za milost ozdravljenja na nogah; — *Lah Jožef, Suhadole* za ozdravljenje; — *Ranzinger* za zdravje; *Neimenovana* za zdravje pri živini; — *T. A.* se zahvaljuje Mariji Pomočnici za ozdravljenje.

Prošnja:

24 leten mladenič prosim blaženega J. Boska, sv. Malo Tereziko in Marijo Pom., da mi izprosijo milost, da se spremene razmere v domači hiši in da kmalu dobim sebi primerno službo. Zanašam se in upam, da mi bo Marija pomagala, saj je še vsakomur, ki je pri Njej iskal pomoči.

SRCA MARIJI

Marija Pomočnica na Rakovniku deli tistim, ki se k njej zatekajo z ljubeznijo in zaupanjem, iz dneva v dan toliko dobrot in milosti, da je postala res milostljiva Pomočnica slovenskega ljudstva. O tem pričajo premnoga zahvalna pisma tistih, ki jih je Marija Pom. milostno uslišala. Kako gorko done besede hvaležnosti in koliko vere in zaupanja do Marije se izraža v teh pismih, pisanih često s trdo, žuljavo roko in okorno pisavo! To, kar prinaša Vestnik vsak drugi mesec, je le malo tega, kar je v pismih; to je le mesečni obračun v glavnih potezah. Saj pa tudi na tako majhnem prostoru, kot ga za objavo milosti dopušča Vestnik, ni mogoče natisniti vseh zahval v podrobnosti. Ko bi za vsako milost, ki jo je Marija izkazala tistim, ki so se njej priporočili, pri Marijinem prestolu postavili kak spomin, podobo, svetinjico, ali podobno, bi bila danes Marija na Rakovniku obdana s tolikimi darovi, da bi se z njimi zakrile lahko vse stene njenega svetišča. In ta znamenja bi bila najlepša pridiga in vzpodbuda za druge, ki še nimajo dosti zaupanja do Marije, delivke milosti, da bi se še oni z zaupanjem zatekali v vseh nadlogah k Mariji.

Ker so pa take slike različnih velikosti, često pa tudi zelo slične, jih je težko primerno razpostaviti po steni, da bi naredile dober vtis; premnogokrat so pa tudi zelo drage, zato bi predlagali vsem tistim,

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Jože Kuk. — Odgovoren za salezijansko tiskarno Josip Tkalec.

ki prejmejo kako milost od Marije Pomočnice in se ji zahvaljujejo, naj naročijo mesto kake slike srebrno ali pozlačeno srce in ga darujejo Mariji v zahvalo. Vanj se bo vpisalo ime darovalca. To srce bo žarelo pri Mariji in ji pravilo o gorki hvaležnosti darovalcev. Obenem bo vzpodbujalo druge k zaupanju do nebeške Pomočnice.

Srebrna srca z okvirčkom in z imenom po Din 10.

Večja oblika srebrnih po Din 20.

Pozlačena po Din 25.

Naročajo se pri *vodstvu sotrudništva na Rakovniku.*

Kupijo se lahko tudi v prodajalni pred svetiščem.

Mladinski dom na Kodeljevem in oratorij na Rakovniku

Osmi maj je bil pomemben dan za ta dva zavoda. Vsa ljubljanska don Boskova mladina se je združila ob tej priliki in romala k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Oratorij na Rakovniku je z godbo sprejel svoje prijatelje.

Imeli so skupno sveto mašo. Med sveto mašo je govoril gospod katehet profesor Kordin. Postavil je Marijo mladeničem za vzgled in vodnico skozi burno življenje v težki mladostni dobi.

Skupno so pristopili otroci in mladeniči med sveto mašo k Angelski mizi, nato so šli skupno k zajtrku in končno so se dali fotografirati, da bi si lahko ohranili spomin na prelepo romanje.

Po sveti maši so imeli skupni sestanek. Po pozdravu jim je govoril gospod inspektor veleč. g. dr. Walland. Navajal je tele misli:

„Z velikim veseljem vas gledam pred sabo in vas pozdravljam, dragi mladeniči. Ste v najlepši dobi življenja, cvetna pomlad sije iz vašega lica. A pomnite: Doba pomladi je doba ustvarjenja, čelo se boči in iz mladeniča raste mlad mož s svojimi posebnostmi, vrlinami in napakami. Zato me veseli, da vam lahko podam nekaj misli za uspešnejše delo dozorevanja v popolnega človeka.

Čudno začne že v mladih letih v človeku rasti puščava.“ — Govornik je spomnil na naraščanje puščave v Avstraliji. Kaktusova drevesa uničijo tam letno pol miljona há novega rodovitnega polja. Kamor se naseli kaktus, se razvija tako mogočno in hitro, da je v nekaj letih tudi najrodovitnejše polje puščava; in njega življenje je tako žilavo, da mu ne more do živega nobeden strup. Nekaj podobnega, tako je izvajal govornik, so v človeški duši razne strasti. A nikar se jih ne strašite! Vedite, da le na rodovitni zemlji poganja plevel. Naša naloga je, da ga iztrebimo in na njega mesto vsadimo žlahtno drevje.

Za vzgled je navajal poslovilni govor očaka Jakoba, ki je napovedal svojim sinovom in njih potomcem lepo ali slabo bodočnost, kakor so pač preživeli svoja mladeniška leta. Ne nečisti, ne ošabni, ne hinavci niti lakomneži; marveč pošteni in miroljubni bodo srečni.

Končno je še govornik priporočal molitev. Z molitvijo začni vsak dan, z molitvijo spet skončaj! „A pomnite,“ je dejal, „kdor hoče biti pošten, kreposten in čist, mora pogostokrat k svetim zakramentom!“

Po končanem sestanku so se še enkrat iskreno pozdravili, nato so se pa vrnili mladinci nazaj v Mladinski dom.

Dan je minul, vtisi bodo pa ostali neizbrisno v spominu in upamo, da bodo rodili tudi ob svojem času bogate sadove.

+

V Lescah na Gorenjskem je 19. maja v Gospodu zaspala blaga mati našega gospoda inspektorja gospa

MARIJA WALLAND

Težko bolezen je smehljaje prenašala, in kakor je bogoljubno živela, tako je tudi bogovdano umrla.

Naj ji sveti večna luč!

* * *

Sv. Terezika Det. Jez. siplje rože na blage sotrudnike in sotrudnice, ki pomagajo zidati njeno svetišče na KODELJEVEM.

Ali ste že tudi vi med njimi?

Pišite po nabiralne pole na

Vodstvo sal. sotrudništva na Rakovniku v Ljubljani.

* * *

MARTINIŠČE V MURSKI SOBOTI je dijaški zavod, ki nudi svojim gojencem temeljito versko in umsko vzgojo. Gojenci imajo v zavodu vso oskrbo, nadzorstvo in pomoč pri učenju.

Sprejemajo se le zdravi in nepokvarjeni dijaki, ki posečajo drž. realno gimnazijo od 1. do 4. razreda.

Mesečna vzdrževalnina je zelo nizka in je Martinišče v celi Sloveniji gotovo najcenejši dijaški zavod. Ker imamo letos primeroma malo prostih mest na razpolago, se zglasite čimprej na naslov: *Ravnateljstvo Martinišča — Murska Sobota, Prekmurje.*

1.) Vse cenjeno sotrudništvo opozarjamo, da ni treba nič doplačevati za položnice, ako se kaj na zadnji strani dopiše zadostuje onih 50 par, ki jih je ponovni taksi treba vplačati. Zelo nam bo drago, ako na zadnji strani napišete namen, zakaj ste denar poslali ali na primer za sv. maše, za Vestnik, za sklad Male Terezike, devetdnevnice, misijone. Kar bo veljalo naslov dopisnic ali pisem si boste stroške prihranili.

2.) Prosimo tiste sotrudnice, ki nimajo stalnega bivališča, da določijo stalen naslov, ker sicer jih Vestnik ne najde in se vrne s pripombo: »*nepoznan*«, kar ni ljubo ne nam ne Vam.

3.) Blage sotrudnice pospeševalke lepo prosimo, da nam radi preureditve blagovolijo poslati čimprej naslove vseh sotrudnic svojega področja.

Na primer takole: Marija Potnik, Vrh 15, p. Borovlje, Koroško; — Tončka Mahen, Dolenja vas, 25, p. Selce i. t. d.

Nad Škofjo Loko.

STARŠI! — Kdor želi preskrbeti svojemu sinu dobro strokovno izobrazbo v obrti, ali mu zagotoviti skrbno nadzorstvo v dobi dijaškega življenja, naj ga dá v zavod na **RAKOVNIK — LJUBLJANA.**

Zavod na Rakovniku ima dva oddelka: obrtne šole ter dijaški konvikt. V obrtno šolo se sprejemajo učenci, ki se žele izučiti v mizarski, krojaški in čevljarski obrti. V dijaški konvikt se sprejemajo vsi tisti, ki obiskujejo javno gimnazijo. Nudi se jim prilika, da lahko brez težave nadaljujejo svoje študije, ker imajo dobro nadzorstvo tako na potu v šolo kakor tudi doma, ko se uče. Nadziratelji jim z instrukcijami pomagajo pri učenju in skrbe obenem za njih srčno vzgojo.

Prosite pogoje za sprejem pri *Ravnateljstvu salez. zavoda na Rakovniku.*